

Święta Urszula Ledóchowska, 1865-1939 **dziewica, zakonnica**

Urodziła się w wielodzietnej rodzinie dnia 17 kwietnia 1865 roku w Loosdorf w Austrii. Jej ojciec był kapitanem huzarów i szambelanem cesarskim. Na chrzcie świętym otrzymała imiona Julia Maria. Była rodzoną siostrą bł. Marii Teresy Ledóchowskiej powszechnie nazywanej matką czarnej Afryki, założycielki sióstr klawerianek, beatyfikowanej przez Pawła VI w 1975 roku.

W latach 1874-1883 Julia Maria kształciła się w Instytucie Najświętszej Maryi Panny prowadzonym przez Panie Angielskie w Sankt Polten. W roku ukończenia nauki przeniosła się wraz z rodziną do Lipnicy Murowanej w diecezji tarnowskiej.

W roku 1886 wstąpiła do urszulanek w Krakowie. Podczas obłóczyn dnia 17 kwietnia 1887 otrzymała imię Maria Urszula. Wyróżniała się gorliwością w modlitwie i umartwieniach. Pierwszą profesję zakonną złożyła dnia 28 kwietnia 1889 roku. Następnie pracowała w krakowskim internacie sióstr. W 1904 roku jako przełożona domu kierowała internatem. Dwa lata później założyła pierwszy na ziemiach polskich internat dla studentek szkół wyższych. Powołanie do wychowania młodzieży i opieki nad nią odkryła jeszcze w nowicjacie.

W 1907 roku, na polecenie władz zwierzchnich, złożyła urząd, przywdziała strój świecki i udała się do Petersburga, aby objąć tam kierownictwo zaniedbanego internatu i liceum św. Katarzyny. Już w rok później została erygowana w Petersburgu autonomiczna placówka urszulańska.

Po wybuchu I wojny światowej Urszula Ledóchowska została zmuszona przez władze carskie do opuszczenia Rosji. Apostołowała w krajach skandynawskich i prowadziła różnorodną działalność, aby uzyskać pomoc dla Polaków udręczonych wojną. Wygłaszała odczyty, prowadziła wykłady, pisała artykuły i odezwy a także wydawała polskie książki. Jednocześnie nie zaniedbywała swego zgromadzenia, rozrastał się nowicjat i dom zakonny w Szwecji. Pod koniec wojny Urszula Ledóchowska przeniosła go do Danii, gdzie założyła również szkołę i dom opieki dla dzieci polskich. Organizowała również pomoc materialną dla Polaków tam zamieszkałych. Działalność przyniosła jej tytuł Honorowego Członka Komitetu Pomocy Polsce w Vevey oraz order Polonia Restituta i Krzyż Niepodległości.

W roku 1919 wróciła do Polski i zorganizowała w Pniewach pod Szamotułami (województwo poznańskie) ośrodek dla nowej gałęzi urszulanek tzw. szarych. Kiedy poprosiła papieża Benedykta XV o zatwierdzenie nowego zgromadzenia, które w tak niezwykle sposób powstało podczas jej apostołowania - otrzymała je w dniu 7 czerwca 1920 roku. Włodzimierz Ledóchowski, rodzony brat Urszuli, ówczesny generał jezuitów był rzecznikiem dzieła swojej siostry wobec Stolicy Apostolskiej.

Lata międzywojenne stały się dla Urszuli Ledóchowskiej czasem umacniania zgromadzenia i jego apostołatu, którego treścią była służba Bogu i wychowanie młodzieży. Według matki Urszuli „służba Boża to modlitwa i nieustanne zgadzanie się z wolą Bożą (...) to pokuta i ciche, radosne przyjmowanie woli Bożej. Służba Boża to miłość - najczystszy akt miłości, odważne spełnianie woli Bożej zawsze i wszędzie”.

Zgromadzenie Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego, zwane powszechnie urszulankami szarymi szybko rozprzestrzeniło się w różnych częściach Polski, zwłaszcza na Wschodzie, a także we Francji. Matka Urszula wiele podróżowała, wizytowała poszczególne domy, kształtowała w siostrach ducha ewangelicznej radosnej służby. „*Naszą polityką jest miłość. I dla tej polityki jesteśmy gotowe poświęcić nasze siły, nasz czas i nasze życie*” - powtarzała często.

Zakończyła swoje bardzo aktywne, wypełnione miłością bliźniego życie dnia 29 maja 1939 roku w Rzymie. Tam też została pochowana w domu generalnym mieszczącym się przy via del Casaletto. Dnia 20 czerwca w czasie II pielgrzymki do Polski Ojciec Święty Jan Paweł II dokonał beatyfikacji matki Urszuli Ledóchowskiej, a następnie 18 maja 2003 roku wpisał ją w poczet świętych, ustanawiając jej wspomnienie na dzień 29 maja.